

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] - [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného IUGIS LEGAL s. r. o., Godrova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Štellmachová, LL.M. PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 207/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného IUGIS LEGAL s. r. o., Godrova 12, Bratislava, v mene ktorej

koná advokátka JUDr. Katarína Štellmachová, LL.M. PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 207/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa v postavení žalobcu v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 Cb 29/2013 domáhal proti žalovanému zaplata sumy 771,43 €. O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 22 Cb 29/2013-129 z 11. júla 2013 (ďalej len „rozsudok z 11. júla 2013“) tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi sumu 771,43 € s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 15. augusta 2012 do zaplata, zaplatiť trovy konania v sume 46 € za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 785,66 €. O vzájomnom žalobnom návrhu okresný súd rozsudkom z 11. júla 2013 rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 1 785,71 € s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 22. septembra 2012 do zaplata a vo zvyšku vzájomný žalobný návrh zamietol. Žalovaný bol zároveň rozsudkom okresného súdu z 11. júla 2013 zaviazaný zaplatiť čiastočnú náhradu trov konania v sume 570,89 €. Dňa 27. augusta 2013 sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 11. júla 2013 odvolanie, o ktorom podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd „nerozhodol ani takmer dva a pol roka od podania odvolania“.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 2 000 €, čo odôvodňuje takto: „U sťažovateľa v dôsledku dlhohodobej nečinnosti KS BA došlo a stále dochádza k pocitom bezmocnosti, ako aj dlhotrvajúcim pocitom márnosti z nespravodlivosti a z nemožnosti včasného a účinného uplatnenia svojich práv v súdnom konaní, ako aj k strate viery v spravodlivosť a strate dôvery v základné princípy každého právneho štátu, akými sú napr. princíp právnej istoty.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Sťažnosti sťažovateľa sa vyhovuje.“

2. *Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 8 Cob/207/2013 porušené bolo.*

3. *Krajskému súdu v Bratislave prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn.: 8 Cob/207/2013 konať bez zbytočných prieťahov.*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € (slovom dve tisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 303,16 €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľovi vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, a to aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V posudzovanej veci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (11. februára 2016) krajský súd v napadnutom konaní už nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže v tom čase už o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 11. júla 2013 rozhodol uznesením sp. zn. 8 Cob 207/2013 zo 14. decembra 2015, ktorým odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd v čase podania sťažnosti nemohol vykonávať žiadne úkony smerujúce k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, keďže v tomto čase už bolo vyhlásené uznesenie sp. zn. 8 Cob 207/2013,

ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 11. júla 2013 a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, takže spis sa už nenachádzal v dispozičnej sfére krajského súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2016